

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **R. W.**, narozena X, státní příslušnice Syrská arabská republika, toho času Příjímací středisko Praha – Ruzyně, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2013 č.j. OAM-251/DS-PR-LE05-NV-2012, evidenční číslo: L009444,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ze dne 9. 1. 2013 č.j. OAM-251/DS-PR-LE05-NV-2012 soud ruší a věc vrací žalovanému zpět k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 4. 1. 2013 byla žalobkyně předána na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Dublinské nařízení) do České republiky z Norska. Žalobkyně disponovala krátkodobým vízem, které jí vydal Zastupitelský úřad ČR v Damašku, jehož platnost skončila dne 17. 6. 2012. Po vstupu do Schengenského prostoru se v České republice nezdržovala, ale pokračovala do Norska, kde požádala o udělení mezinárodní ochrany.

Napadeným rozhodnutím žalovaný nepovolil žalobkyni vstup na území ČR na základě ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž shledal, že by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i ostatních států EU, přičemž odkázal na

rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 14/2009-50 ze dne 14. 5. 2009, dle něhož již samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území ČR, tedy absence platného povolení k pobytu či víza, může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Žalovaný doplnil, že v případě žalobkyně jsou dány důvodné obavy, že by po vstupu na území ČR mohla pokračovat do dalších zemí. Navíc je přesvědčen, že úmyslem žalobkyně je zneužít azylovou proceduru ke vstupu na území. Zároveň žalovaný konstatoval, že žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území ČR umožnit.

Žalobkyně má za to, že volná úvaha žalovaného vybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalovanému také vytýká, že nesprávně zhodnotil skutková zjištění. K tomu uvedla, že žalovaný nepovolil vstup žalobkyně na území, neboť dospěl k závěru, že se u ní lze důvodně domnívat, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tento závěr učinil na základě zjištění, že žalobkyně podala žádost o udělení českého schengenského víza a následně jej využila k vycestování do Norska, kde podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a odkud byla dne 4. 1. 2013 předána do České republiky. Nesouhlasí ani s tím, že by se na daný případ vztahoval rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 2 As 14/2009-50 ze dne 14.5.2009, neboť žalovaný nepřihlédl k individuálním okolnostem žalobkyně. Citovaný rozsudek byl vydán ohledně nepovolení vstupu cizinci, který měl toliko vízum a letenku do Ruské federace, nikoli však na území České republiky a do schengenského prostoru.

Žalobkyně argumentuje především tím, že samotný fakt, že nedisponovala při přesunu z Norska do České republiky oprávněním ke vstupu na území České republiky, bez dalšího sám o sobě nemůže být považován za dostatečný důvod k obavě, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle žalobkyně samo o sobě není protiprávní, když po obdržení českého víza odcestovala do Norska. Připomněla, že jí bylo vystaveno schengenské vízum a byla tedy v době jeho platnosti oprávněna vstoupit na území kterékoli země schengenského prostoru a samotná skutečnost, že odcestovala do Norska, není porušením žádného právního předpisu. Podle názoru žalobkyně na její vstup na území v době přesunu z Norska se nemůže pohlížet obdobně jako na vstup cizince na území obecně, jelikož sama o sobě neměla možnost ovlivnit délku řízení o určení státu příslušného k rozhodnutí o její žádosti o mezinárodní ochranu. Dublinské nařízení v čl. 17 odst. 1 poskytuje státu lhůtu až tři měsíce k výzvě druhého státu, o němž se domnívá, že je k posouzení žádosti příslušný a čl. 18 odst. 1 poskytuje dožádanému státu dva měsíce k rozhodnutí o převzetí žadatele po obdržení žádosti. Čl. 19 odst. 3 Dublinského nařízení stanoví k přemístění žadatele maximální lhůtu šest měsíců po přijetí žádosti o převzetí žadatele. Vzhledem k těmto skutečnostem je podle žalobkyně nutné přihlédnout k odlišnému skutkovému stavu, než je skutkový stav popsáný v rozsudku Nejvyššího správního soudu 2 As 14/2009 ze dne 14.5.2009, na něj odkazoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Na svou obranu uvádí, že nebyla obeznámena s Dublinským nařízením před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v Norsku a nevěděla o tom, že je k posouzení této žádosti příslušná Česká republika. Délku řízení o jejím převzetí do České republiky již nemohla ovlivnit a nemohla tedy přicestovat na základě ještě platného schengenského víza.

Žalobkyně poukázala na skutečnost, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 14/2009 ze dne 14.5.2009 vycházel z definice pojmu „veřejný pořádek“, který byl vymezen v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 78/2006 ze dne 16.5.2007. Tento však byl překonán usnesením rozšířeného senátu ze dne 26.7.2011 č.j. 3 As 4/2010 - 151 (publ. ve Sbírce rozhodnutí pod č. 2420/2011), podle něhož: „*Narušením veřejného pořádku podle §119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné*

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“

Z tohoto dovodila, že samotný fakt, že nedisponuje oprávněním ke vstupu na území České republiky, již bez dalšího sám o sobě nemůže být nyní považován za dostatečný důvod k obavě, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznila, že její jednání, když po obdržení českého víza odcestovala do Norska, není samo o sobě protiprávní. Zopakovala, že jí bylo vystaveno schengenské vízum a byla tedy v době jeho platnosti oprávněna vstoupit na území kterékoli země schengenského prostoru a samotná skutečnost, že odcestovala do Norska, není porušením žádného právního předpisu. Z tohoto důvodu není podle žalobkyně třeba se domnívat, že by v případě povolení vstupu na území České republiky mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany navíc nevyplývá, že by žádost žalobkyně měla být zřejmě nedůvodná a účelová, jelikož její zemí původu je Syrská arabská republika, kde v současné době probíhá občanská válka. Nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že byla do České republiky předána nedobrovolně. Naopak tvrdí, že se předání do České republiky nebránila, neuprchla, naopak projevila úmysl, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo vedeno v České republice.

Podle žalobkyně žalovaný na základě nepodložených úvah uzavřel, že se lze důvodně domnívat, že by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Má za to, že šlo ze strany žalovaného o generální prevenční opatření. V této souvislosti zmínila výklad ustanovení Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES čl. 27 odst. 2, které prohlašuje, že: „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby....Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

S přihlédnutím k tomu žalobkyně zdůraznila, že většina žadatelů o mezinárodní ochranu nemá před vstupem na území států schengenského prostoru informace o Dublinském nařízení a o příslušnosti konkrétního státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto je přirozené, že žadatelé podávají svou žádost v určitém státě, který je jim jazykově, případně kulturně bližší, nebo ve státě, který je známý dodržováním lidských práv a základních svobod, nebo o kterém se domnívají, že je schopen pro ně zajistit dostatečnou ochranu.

V závěru žalobkyně poukazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž je pobyt v přijímacím středisku považován za zbavení osobní svobody. Připomněla, že držení v tomto středisku spadá pod čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což znamená, že rozhodnutí nesmí být svévolné, naopak by mělo proběhnout v dobré víře a mělo by být spjato s cílem zabránit dotyčnému v nepovolení vstupu. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na situaci ve své vlasti s tím, že je zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebude zamítnuta jako zjevně nedůvodná, tedy po čtyřech týdnech ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany jí bude podle § 73 odst. 4 zákona o azylu povolen vstup.

Žalobkyně také poukázala na směrnici UNHCR o zajištění s důrazem na skutečnost, že zajištění z pouhého důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je v rozporu s mezinárodním právem.

Žalovaný popřel oprávněnost námitek s tím, že neprokazují, že by porušil ustanovení správního řádu, azylového zákona, uvedený článek Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, či že by rozhodl v rozporu s existující judikaturou. Odkazuje na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Uvedl, že z obsahu spisu a napadeného rozhodnutí je zřejmé,

že vstup žalobkyně na území představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, neboť nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by ji k tomuto vstupu opravňovaly. Žalovaný vycházel z toho, že platnost víza typu C vydaného Zastupitelským úřadem ČR v Damašku vypršela již dne 17. 6. 2012, z čehož dovodil, že Česká republika nebyla cílem žalobkyně, když odcestovala do Norska, odkud byla dne 4. 1. 2013 předána do ČR. Podle žalovaného tyto okolnosti ho zcela legitimně vedly k důvodnému závěru o účelovém jednání žalobkyně a umožnění vstupu by znamenalo ohrožení veřejného pořádku. V dalším odkázal na odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný trvá i na tom, že postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ke zmíněnému rozsudku č.j. 3 As 4/2010 ze dne 26. 7. 2011 uvedl, že na daný případ není přílehavý, neboť se týká aplikace § 119 cizineckého zákona, nikoliv tedy aplikace § 73 zákona o azylu, tedy úpravy speciální, na níž dopadá právě správním orgánem použitý judikát. Dále žalovaný uvádí, že tím, že žalobkyně byla ČR převzata v rámci Dublinského nařízení, neznamená pro ni jiné postavení než mají ostatní žadatelé, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Povinnost žalobkyně setrvat v přijímacím středisku na letišti nepovažuje žalovaný za újmu projednání její žádosti o mezinárodní ochranu.

Nesporné mezi stranami je, že žalobkyni vypršela platnost víza typu C vydaného Zastupitelským úřadem ČR v Damašku dne 17. 6. 2012. Z rozhodnutí správního orgánu dále vyplývá, že dne 4. 1. 2013 byla žalobkyně podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 předána orgánům České republiky. Žalovaný shledal účelovost jednání žalobkyně a důvodnost obavy z ohrožení veřejného pořádku v tom, že bezprostředně po vstupu na území ČR, využila vízum k cestě do jiného státu schengenského prostoru.

Podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí mimo jiné cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.

Jak bylo uvedeno výše, v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 14/2009 ze dne 14. 5. 2009, kde soud dospěl k závěru, že „neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení k pobytu či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Vzhledem k taxativnímu výčtu důvodů v ustanovení § 73, pro které ministerstvo cizinci vstup na území nepovolí, je jediným vhodným důvodem, pod něhož lze pořadit neexistenci právního titulu ke vstupu na území, právě veřejný pořádek, byť se nejedná o podřazení zcela přesné.

V daném případě nastala situace, kdy žalobkyni bylo uděleno schengenské vízum. Dne 18. 5. 2012 přicestovala do České republiky, odkud dále pokračovala do Norska, kde jak tvrdí, ihned po příchodu požádala o udělení mezinárodní ochrany. Po zahájení řízení norské státní orgány zjistily, že nejsou příslušné dle Dublinského nařízení k rozhodnutí o žádosti žalobkyně, a proto byla předána do České republiky.

Soud se ztotožňuje s žalobkyní v tom, že byla na základě víza typu C vydaného Zastupitelským úřadem ČR v Damašku oprávněna odjet do Norska. Lze jí také přisvědčit, že není v její moci ovlivnit délku řízení o určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle názoru soudu za situace, kdy žalobkyně požádala o

mezinárodní ochranu ještě v době platnosti víza, nelze dospět bez dalšího k závěru, že chtěla zneužít azylovou proceduru k legalizaci pobytu. Nejde tedy o stejnou situaci, kterou se zabýval Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku. Navíc správní orgán pochybil v tom, že nezohlednil situaci v zemi původu žalobkyně, přestože obsahem správního spisu je žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, kde poukazuje na situaci v Sýrii.

Podle názoru soudu postup správního orgánu v daném případě je v rozporu se smyslem a účelem nepovolení vstupu, které je třeba chápat jako nástroj sloužící k ochraně veřejného pořádku. V řízení před správním orgánem především nebyly posouzeny všechny skutečnosti, na základě nichž by mohl soud přisvědčit závěru žalovaného, že v případě žalobkyně existuje důvodná obava z porušení veřejného pořádku a že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně jen s cílem zneužít azylovou proceduru. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně nevstoupila na území bez právního titulu, ale byla předána orgány jiného státu za účelem vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na uvedené soud rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu však nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. února 2013

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová

